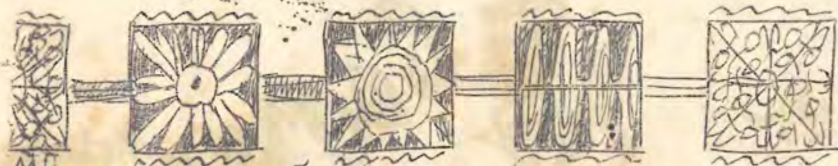
578/21

Самокатник
Рік видання: II.
„виходить коли схоче"
Ціна: 50 с.
Ч: 34–35
Січовий Ніж 24.XII-1917
INFANO
3.XII 917

Ну, і щож би вам сказати
В цім числі на початку
Щоб звичаю не ломати,
Що вже вжив ся на біду.
Нам не вам в біду, панове,
Хоч часами і гірке
Кине „Самостійник" слово,
Хоч часами і вперте.
Та у світі не без лиха,
Кожен з нас вже теж зна:
Гіркий перець, та без його
Чомусь справа не смачна.
У духова також справа
До смаку все краще нам
Як гірка є в ній приправа:
Гіркість добра тут і там.
Щоб лиш перець пік правдивий
А не паприка пекла.

Хоч на паприку звичайний,
В цьому вже смаку нема!
„Самохотник" з щирим серцем
Старав вам все паприкував,
А тепер правдивим перцем,
Хоч не легко добував.
Дорогу тепер приправу —
Та хоч би він для вас
Не добув всім вам на славу,
Хоч би і в найтяжчий час!
Паприки у нас ні сосу
Не було і не буде!
Хай „Помічнки"-Усусі
Ним заправлюють уже...
Я не знав що вам сказати,
Та якось щось і сказав,
Прошу щиро все прийняти
Як я щиро все писав.

Самохотник

Аз люди

Деньо з Пекла

Вибачте будьте мені мої любі читачі, що я так довго не писав. Та бачте зайшли різні перепони особистого й не особистого характеру. А тут на біду ще й накопичило ся всіляких подій аж через край. Хоч сядь та й плач! Від чого зачати?.. Ну, хай живе Пекло! Зачну від гостини архибельзебуба серед орожених малих чортиків. А то вам була комедія! Він бачте вернув із подорожі по північній части Пекла. Малі чортики так само як і в Україні люблять всякі паради та церемонії, де можна виговорити ся й випити та пуск вітати своєго архибельзебуба. Вітали скрізь де попало, пили й говорили без міри. Захотіло ся одному дияволові отаманові орожених Галвусові похвалити ся словом і він стягнув архибельзебуба у свою печарню. Кошів при мій стеклий

учительки й запросити заразом дівчата з ка-
цівської фамилії, що на раз дуже розкошавсє
в тих привілеях. Та не знав сарака, їхнього
„статуту“, що їм без дозволу сатани не вільно
самовільно рушати сє, тай не вільно займати
другого місця на парадах. У кінці, ще вітан-
ня нагадало трохи саламахи. Один підчітвол
[а підчітволи се звісно найнижча каста
серед дрібненьких малих чортиків] взяв сє підбіху-
вати дівчатам, що архівельзевулови не слід бігати, бо
він дав [illegible] до біглого сатани, та [illegible],
що вже не хоче знати малих чортиків. Почало сє
шушукання та шептання, однак [illegible] перелякало
шептунчиків. Архівельзевул [illegible] у [illegible]
[illegible]. Покрутив і каже: „А тепер передаю вже
в руки безпосереднього підчітвола я — та не знав кому
саме передати. Тут старий Головус вирятував того
з прикрої ситуації [illegible] в [illegible] [illegible] над-
[illegible] місії!“ Взагалі ціле вітання йшло чудово.
Архівельзевул закінчив [illegible] виконали де-
хорів, що пошли під крісла. А потім і [illegible]
[illegible], згідно [illegible], [illegible] й [illegible] тай-
[illegible] архівельзевула. Друга важна подія: у кін-
цю [illegible] [illegible] і частина малих чортиків
мусила перенести сє в [illegible], що їм відписали
[illegible] до спільної [illegible]. Дівчата, що
бо всі нарікали на далеку дорогу до дівочої
[illegible] та домагають сє перенесення [illegible]
[illegible] до [illegible]. Нащасті [illegible] сє,
та дівчата [illegible] своїми, бо усе що
дівчата [illegible] не напишеш. По цих подіях треба на-
казати й події викликані переверотами великої
заварюхи. Як звісно [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]-

[illegible] американців. Тоді на [illegible] прийшли за [illegible] і [illegible] домагали ся [illegible] й [illegible] закупили [illegible] званої „[illegible]". Мало горілки [illegible] ся, [illegible], що [illegible] на це не згодив ся; та найшли на цім і [illegible] ся й вони старим звичаєм [illegible] та покірно [illegible] під [illegible] ярмо". Але й самим [illegible] не йде по масі. Горілки [illegible] взяли їх кріпко, [illegible] „[illegible]". А тут ще й [illegible] [illegible] взяли [illegible] „[illegible] сказали, що право до [illegible] Тільки ті що [illegible] [illegible]. А [illegible] [illegible], що досі тільки [illegible] [illegible] а [illegible] забирали тільки собі. [illegible] [illegible] страшного [illegible] та [illegible], що [illegible] „[illegible] кури" та [illegible] і [illegible] не [illegible] не по-може. З [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] з [illegible] написом: „Най живе своя хата!" Та [illegible] від [illegible] до [illegible] і [illegible]: „Побреду, по-бреду [illegible] в [illegible]". А [illegible] також [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]...

Мене там не було
И по бороді мені не текло,
Та багато не чимало
По вусі моїм дійшло.

[До ілюстрації на стор. 9.]

— Та ви Українці маєте бодай свою Україну -, а що ми бідні Русини маємо ?!

— А ви бідні русини маєте - Українців! -

[Епізод зі свята [illegible]]

Тото Долоїв.

Собачий рай

поема на пас.

Ой тяжкі часи настали,
Та не тільки на людей
І собаки потерпіли:
Так бідують, що аж гей.
На привязі їх держати
Гостирі дали скрізь приказ,
А то й навіть вибивали,
Щоб загиб їх слід у нас.
Навіть в Відні вже, панове,
На собак нав вийшов суд,
Всім собакам люксусовим
Мають там зробити „капут".
Ой біда, біда, собаки!
Дала й вам війна колюк,
Та потіштесь, небораки,
Є ще в вас один куток,
Де спокійно, де вигідно
Іде собаче життє,
Де живуть вони свобідно,
Де не знають, що війна

Слухайте ж, Діяни діти,
Кін нам цей собачий рай:
Тихе він й теплий всі місця,
В Кіні кожди проводить май.
Рай це, рай для вас, собаки,
Як не маю вам давно,
Інший оказій вас не спіткав,
Собачі знов молоко
Свіже, тепле, від корови,
Мов на дріжджах так зростуть
Ваші дітки, а здорові
Каче рики й будуть.
Там товариство собаче
В нас в Новім не буде вже:
Тут висока Бланка скаче,
Тарок, Лесі і Тік тут є,
Тут і Каро тут і Фріда
[По вкраїнськи „Вірна" звуть]
Педагогії й Теміда
Їх у себе бережуть.

Стрілецький шантеклє...

3. XII. 917

INFANU

Тут і Рольф тєж, хоч вовцура,
Все ввічливий, чемний все
Та мож вовчач натура
Із літами верх візьме
Тай тепер не довіряйте,
Чемність пташик мин нераз,
Перекинесь в вовка, знайте,
Тай зїдять спритно вас.
І Русалка теж чемненька
Й слухняненька заразом,
Наче кішка чистенька,
Штійрік знаєм її мами;
Та зайшла тут від здєрж;
Він її взявся научать,
Що не мід і сім лева
На брусальнісь замінять.
Вечір вечером вже знати
Навіть мася не мине ся так,
Чоловікові так знати,
Може його грасбить пмак
Флюка-ж, знайте, не тутешна

Через фронт, до нас втекла
Видно тамки не безпечна
В революції була.
Звісно, що аристократи
Революції не терплять,
Бо у їх все тільки втрати
Має в свій всяка знать.
Ось й тепер в Києві - з панства
На Вкраїні всі майна
Шахом-махом се захапало
Гайдаманське відібрало.
Знать і Флюка теж боялась
За свій рід - тому втекла,
А в Києві теж постаралась
Свойм дітям молока.
Чейже не є в стані пані
Власними грудьми кормить,
Щоб задержати штучність лані
Треба їй себе щадить.
Вірна - Фрида з Таміди
Замісь мамки зайнялась,

Тен маніє свої нігри ;
Пані не годить що журна.
Згадала ся їй на могилі
Не на кривому іде,
[illegible]
[illegible]
Ну і в Тіка ся кайка
Він не хоче жити,
Добра в його є тітка
Й курі в нім їсте смачна.
У самій коломиї
У вінгуже Тік живе,
Всякий лається до його,
Хто з двора лиш ласки жде.
Лиш злісчний Тіка-сина
Батько-Чкіз замав від віз
Й ще вгорнився він сво тими;
„Тому він від віз таїв ліз!“
Чкізе, де батьків світ серце;
Нащ Тік з[illegible],
Як [illegible] з пісень

Був би Тік не вік пропав.
Дав він сина вже дав сина
Отамана - так вважкий,
Бо ще сина буде сина,
О, з панами їх не грай!
Чи так скоро вміж забути
Ти, як нінка утікав
Від москвськ віськ і куцїв,
Весь аж в Празі стрілі ти мав,
Вже забув, як свого пана
(Ти про зелені все думав!)
Ти із рангу капітана
В підхорунжі аж замав;
Й Карло капуш жив безчесно
В Федьковії руках,
Та тепер щось понерешно
Чимо йому, що зів в ще край.
Твій край шо підбирати.
В Ерцгерцогів мав він помагати;
Шо Італіана до росії
Зорі зірки підганять.

Ох коб тілько не завчасно
Покінчила ся війна
З Еберндорфу зірка ясна
Офіцирська засія.
А тоді і він так само
Заживе як і той Тік,
Тілько ти війнонько-мамо
Потрівай ще, ще хоч рік.
Тарок красної вітола
Знай поклонників славе,
Тож редактор Міклушевсько
Хто його скаче все.
Тарокіст редактор добрий,
Тож Тарока береже
Наче лицарь цей хоробрий,
Або пак, що „щеня" несе
Оттак знай, ся всю собаку
Вам, панове, описав,
А на інших слів не трачу
Бо звичай ся би зломав.
А звичай такий шанують

Й право є у У.С.С.,
Що оспівують й малюють
Тілько цих, хто панський пес.
Тож, всі прості собаки,
Будьте вірні псі,
Може хто про Вас, сараки,
Заспіває по війні.
А тепер хай вас вдоволить
„Псів прив'язувати!" приказ
Незашкодить вам нікому
Його ся мать в кожен час.
Ось бач Мурза той в Псуфрата,
Раз на приказ не зважав,
Бой збіг раз скосигувати
І від кулі в мить пропав.
Щоби нову волю чути,
Приказу не признавати,
Панським псом вам треба бути,
Вміти штучки і лизати
Тож, собаки, уважайте
Раду ви мою теміть,

Перше штучок вивчайте
Аж тоді у рай спішіть.

Зрозумів.

У день [illegible] свята з нагоди проголошення вкраїн. [illegible] республики парубчак із Пісочної питає на прийом, [illegible] брат, що біля [illegible] канцелярії: „Х-а-й жи-ве у-кра-їн-ська ре-пуб-лі-ка!" Другий парубчак питає в нього: „Що то має бути?" „Бі-скуп має приїхати."

Бідна Галя.

Отто раз коло „Централі"
Наш стрілець стояв
І з сільським підпарубочком
Про щось розмовляв.
А з Централі раз в раз чути
„Гальо" тай „гальо"
Слухає підпарубочий ...
Тай каже на то:

8 Бідна, бідна ж та Галя,
8 Мусить страх терпіть
8 Все лиш кличуть її кличуть
8 Не дадуть спочить
8 Та хай буде собі й дівка
8 Все то чоловік —
8 Галю кличуть так як мене,
8 Я давно би втік

... Руданський.

хай живе-українська
РЕПУБЛИКА!!

Новинки.

-Найбільшою позицією республиканського кошового свята був виступ двох левів із промовами біля тріумфальних ворiт в Пісочній та в Черниці в часі походу. Що правда один із їх це тільки левко, та промова його була не менше різна як і грубого льва.

-Клюб собак. Кошові собаки заснували свій власний клюб. Головою клюбу вибрали т. Сфінку. На льокаль брали собі крайню хату за селом т. зв. „Гостинницю Небрагта". В. П. Членів і Членниць клюбу повідомляють ся, що урядові години в тамуж льокалі підчас обіду та вечері. Діяльність свою пічне клюб дискусією на тему: „Безнадійна любов Пікуся до Фльоки" Отак і Кіли почнає цікавити ся духовим життям.

-До чого то може довести недостача уми?

На торічних николаївських вечерницях, прийняла львівська поліція бувшого [illegible] будучого редактора бувшої та будучої „Будучини" як він

відтинав редакторськими ножицями бу-
ловініщвіки учасницям тих вечорниць. Як виказало
доходження „тримуриланий" хоче засмотрити
ся в більший запас зрин на чаємні редакційні
та адміністраційні начатки.

– Св. Миколай під сего року вельми
скупий для Жолні УСС. Обдарив
тільки „Самохотника" машиною
до вибивання та Псубратимам,
машиною до випрямування [в кирасі].
Що до інших, то принїс їм тільки
обіцянку, одним дальшої війни, а дру-
гим скорого миру.

З Новим Роком починає
виходити бібліотека „Самохотника"
в форматі календарика „Самохотника",
що є саме першим числом бібліотеки.
Як друге число появить ся ілюс-
трований огляд стрілецької преси.

Редакція шукає хати — — Адміністрація найшла.